

VLČ. VLADIMIR TRKMIĆ

## Cvjetnica - Veliki Tjedan: Veličanstven doček, postavljanje zasjede, proglašenje nastranim i osuda na sramotnu smrt



Autor  
Vlč. Vladimir  
Trkmić

Svake godine iznova, nedjelja palmi (Palmsonntag) i maslinovih grančica. Svečani Isusov ulazak u Jeruzalem. Klicanje i mahanje palminim grančicama uz klicanje i pljesak "Hosana Sinu Davidovu".

14.04.2019. u 08:00

Podijeli



Ispiti članak

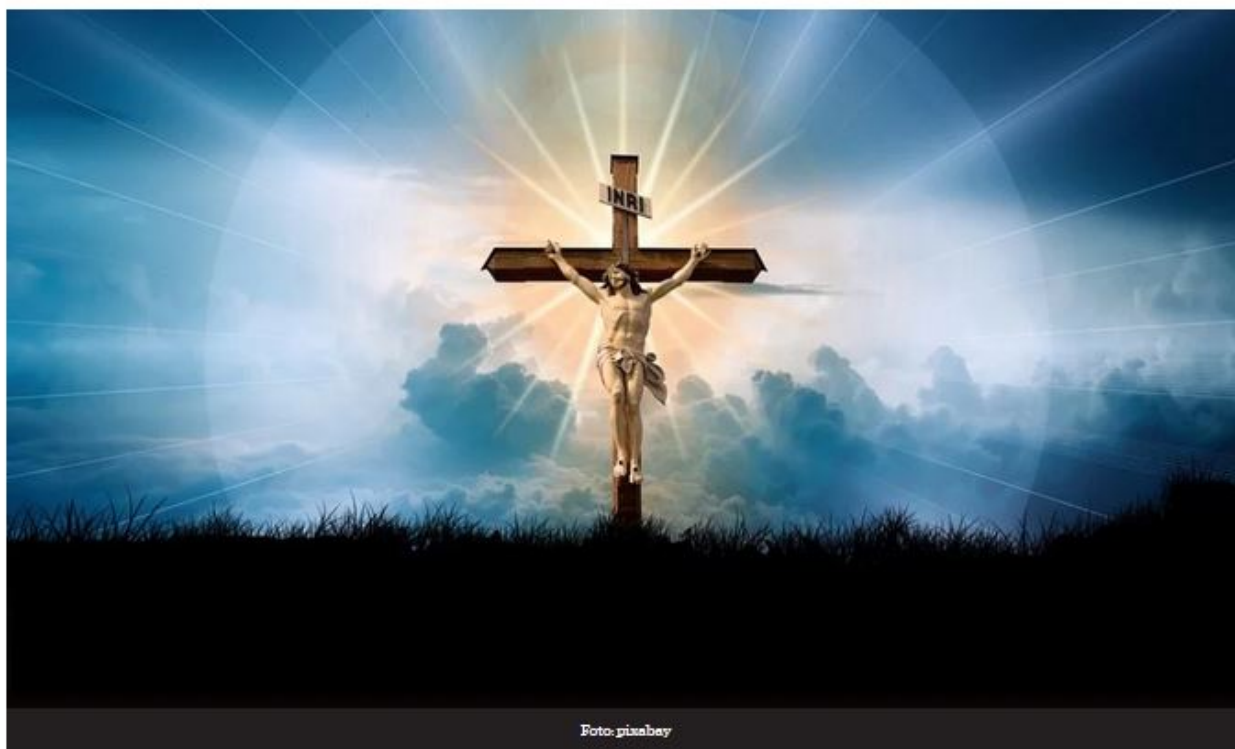


Foto: pixabay

To radosno klicanje nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Isusa slave kao kralja. Rekli bismo današnjim rječnikom, doček iznad svih očekivanja. Veličanstveno. Ne može bolje ni svečanije. Zaslužio je takav doček kao Spasitelj svijeta.

Ali, to ne traje dugo, kao ni jedan ljudski aplauz. Ubrzo stiže kruta ljudska realnost. Pravednik ne može dugo opstati "čist i proslavljen" među svjetinom koja ne trpi ljude koji su drukčiji od nje. Postavljaju zasjede jer Isus smeta. Previše je drugačiji i bolji od običnih smrtnika. Previše govori

o grijehu, o slabim moralnim točkama naroda. Spočitava im da su zanemarili odgoj. Kritiku je teško podnijeti i prihvatiti.

"Postavimo zasjedu pravedniku, jer nam smeta i protivi se našem ponašanju, prebacuje nam prijestupe protiv Zakona i spočitava kako izdamosmo odgoj svoj" (Mudr 2,12). Zašto? Biti drugačiji izuzetno je teško. Plivati protiv struje opasno je. Boriti se s vjetrenjačama često je bezuspješno. Isus je odabrao put biti drugačiji, biti čovjek, rušiti krive i uhodane klišeje ponašanja. Zanima ga čovjek i njegovo duhovno i fizičko zdravlje. Britak je u verbalnom sučeljavanju s čuvarima Zakona. Čini čuda, smatra se Sinom Božjim. Narod ga izuzetno voli, a to uvijek smeta bahatim predvodnicima naroda koji misle da samo njima pripada ta čast i zasluga. Teško je to priznati.

Rađa se mržnja i pomisao na proglašavanje Isusa čudnim i nastranim. Smeta nam i psihološki i fizički, pomišljaju farizeji, pismoznanci i dio primitivnog puka koji se ponaša kao rulja kojoj je potrebno kruha i igara. I ništa više ni manje od toga. "Mučno nam je i pogledati ga. Život njegov nije kao u ostalih i njegovo je ponašanje nastrano" (Mudr 2,14-15).

### **Pregorka Muka i Judina izdaja**

Isus sve to vidi i osjeća. Zna što mu predstoji. Apostoli su u zabludi, misle da će pljesak dugo trajati, da će Isusa proglasiti Kraljem Židova. Ne predosjećaju psihološki obrat rulje koji slijedi, koja će vikati onako kako je vladarima milo. Isus se često povlači u osamu, moli u Velikom tjednu njegove pregorke Muke koja počinje Judinom izdajom nakon Posljednje večere.

Ali, prije te Muke doći će teška psihološka iskušavanja, ispitivanja Isusove strpljivosti. Istražitelji će nemilosrdno postavljati pitanja kojima će tražiti da im Isus odgovori je li on uistinu kralj i Sin Božji. Svjetinu ne zadovoljava ni jedan Isusov odgovor. Razjarena rulja ne razumije Isusove odgovore. Željna je osvete, zaboravila je svako učinjeno Isusovo čudo ozdravljenja i navještaj Božjeg milosrđa po kojemu smo svi grijешni i potrebni obraćenja.

### **Teško se od čovjeka nadati spasenju**

Svjetina se po ne znam koji put u povijesti ponaša kao krdo. Vođena stihijom bez puna razuma i

osjećaja traži suđenje Isusu i sramotnu smrt. "Osudimo ga na smrt sramotnu, jer će mu, kako veli doći Izbavljenje" (Mudr 2,20).

Što nakon svega reći? Kako gledati na Cvjetnicu, nedjelju Muke Isusove? Kako gledati vjerničko - duhovnim očima na Veliki tjedan, na čovjeka, na Isusa, na apostole, svjetinu i Pilata. Narod zna reći: "Upao si kao Pilat u Vjervanje". Beznačajni Pilat postaje poznata osoba, ulazi u kršćanski Credo. Apostoli pokazuju i dokazuju da nisu tijekom tri godine druženja s Isusom postali malo bolji. Juda izdaje Isusa za novac, Petar ga je tri puta zatajio govoreći da ga ne poznaje.

Samo apostol Ivan i Marija, Majka Isusova, dolaze do križa Isusova na Golgoti. Zar samo jedan apostol? A gdje su drugi? Kada si u neprilici, svi bježe od tebe. Skrivaju se, lažu, petljaju, spašavaju svoju kožu, svoju glavu. "Teško se od čovjeka nadati spasenju!", zapisano je u Bibliji.

Sramotna smrt? Isus umire na najsramotniji način, raspet na križu. I to ne sam. Društvo mu prave dva razbojnika, također raspeta na križu. Takvu sramotnu smrt mogu prirediti samo bezdušni ljudi, karijeristi poput Pilata, oni kojima čovjekov život ne predstavlja ništa. "Bolje da jedan čovjek umre za narod". Umirimo narod smrću jednog čovjeka, teza je koja se provlači kroz povijest čovječanstva sve do naših dana.

Prvi su kršćani nekoliko stoljeća zbog toga izbjegavali Isusa prikazivati na križu. Tek u četvrtom stoljeću križ dobiva veće značenje u kršćanstvu. Prema predaji, car Konstantin naložio je iskapanja na Kalvariji. Isusov je križ pronašla careva majka, sv. Jelena Križarica. A tek od 6. stoljeća nastaju razne varijante križeva – latinski, grčki, Petrov, Andrijin, papinski, malteški, ruski. Bilo je potrebno čak šesto godina da križ postane od sramote simbol kršćanstva. Križ se potom širi na raskrižja, postaje liturgijski predmet – Misa, sprovodi, procesije, blagoslovine. Može ga se naći na oltarima, grobljima, crkvenim tornjevima. A oko vrata počinju ga nositi crkveni dostojanstvenici. Sramotni predmet postao je simbol i više od simbola.

Križeve se tijekom dvomilenijske povijesti od Milanskog edikta cara Konstantina postavljalo, rušilo, pa opet postavljalo. Ne zaboravimo divljačko rušenje križeva Francuske revolucije, Oktobarske revolucije u Rusiji, devastaciju crkava i manastira te ubijanje svećenika slamanjem ruskog carstva, devastaciju crkava i katedrala pojavom anglikanske vjere za vrijeme Henrika VIII. i poslije njega u Engleskoj i Irskoj. Povijest se ponavlja. Mijenjaju se samo glumci u toj drami koju zovemo Cvjetnica.

U nas su komunisti poslije Drugog svjetskog rata išli tako daleko da su mijenjali imena mjesta ispred kojih je bio pridjev "svet". Pa je tako Sveti Križ prozvan samo Križ. Jednaku je sudbinu doživio i Sveti Ivan Zelina, Sveti Juraj u Trnju. Miči sve što podsjeća na sakralno. Iznesimo sve križeve iz javnih prostorija – učionica, sudova, kaznionica.

Križevi bi mogli nekoga iritirati? Pogotovo manjinu koja tiranijom vlada nad većinom. Izbacimo vjeronauk iz škola. Zar to ne miriše na Cvjetnicu, Veliki tjedan? Nekima je i danas mučno pogledati križ. Smeta im, iritira ih, provocira.

Promijenimo Vatikanske ugovore. Iskušavajmo Crkvu u Hrvata i samog papu i Vatikan, koji je među prvima priznao hrvatsku samostalnost. Budimo rulja, svjetina koja zaboravlja dobro, čudo kojim je hrvatska postala samostalna. Zašto bismo bili Veronika, ili Šimun Cirenac? Odbacimo, poput EU-a, i Boga i kršćanstvo kao temelj europske civilizacije, jer povijest je počela s nama, 1945.

Ne damo sadašnjost ni budućnost Onome koji je raspet na Križu. A još manje njegovim nasljedovateljima.

Poznati urugvajski pisac Eduardo Galleano napisao je 1971. knjigu "Otvorene vene Latinske Amerike". U Hrvatskoj bi netko trebao napisati knjigu "Otvorene vene Crkve u Hrvata".

Na Cvjetnicu će palminim i maslinovim grančicama mahati razni Pilati, Jude, ali i Veronike, Šimuni Cirenci, Konstantini, čak neki "prosvjetitelji", revolucionari. Nije nam prvi puta da Isusu i nama postavljaju zasjede, da nas kao Isusa žele proglasiti čudnima, nastranima, nazadnima.

"Tko na čvrstoj stini svoju povijest piše, tom ne može nitko povijest da izbriše". Naša je stijena Krist raspeti, Krist Uskrsli. A Cvjetnice i Velikog tjedna duboko smo duhovno svjesni, jer znamo da će doći svjetla zora Uskrsnuća.

[dressup games](#)   [fight games](#)   [battle games](#)